

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: **B.B.**, zastúpený advokátom JUDr. Jurajom Fúzerom, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát**, Košice, Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 11. februára 2014, č. KRPZ-KE-KDI2-4/2014-P, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/42/2014 – 100 zo dňa 11. februára 2016, v spojení s doplnčacím rozsudkom č. k. 6S/42/2014-117 zo dňa 14. marca 2016, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/42/2014 – 100 zo dňa 11. februára 2016, v spojení s doplnčacím rozsudkom č. k. 6S/42/2014-117 zo dňa 14. marca 2016 **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom č. k. 6S/42/2014 – 100 zo dňa 11.02.2016 Krajský súd v Košiciach zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 11.02.2014 č. KRPZ-KE-KDI2-4/2014-P, ako aj rozhodnutie ORPZ ODI Trebišov zo dňa 18.11.2013 č. ORPZ-TV-OD12/267/2013-T podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v sume 234,48 €, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 167,78 € a iných trov v sume 66,70 €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do rúk právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Doplňujúcim rozsudkom č. k. 6S/42/2014-117 zo dňa 14. marca 2016 krajský súd zastavil konania proti žalovanému v 1. a 2. rade.

1.2 Krajský súd v konaní o žalobe žalobcu dospel k záveru, že skutkový stav nebol dostatočne zistený tak, aby bolo možné dospieť k jednoznačnému záveru, že žalobca sa priestupku dopustil tak, ako je to uvedené vo výroku preskúmaných rozhodnutí.

1.3 V štádiu objasňovania priestupku vo vysvetleniach žalobcu, vodiča Passatu I.I. a svedka B. ohľadom techniky jazdy a dávania svetelného znamenia vodiča Passatu boli značné rozpory, ktoré sa správny orgán po začatí priestupkového konania ani nepokúsil odstrániť tým, že by vodiča Volkswagen Passat, ev. č. V. (ďalej len „Passat“) a svedka B. vypočul na ústnom pojednávaní za prítomnosti žalobcu, ktorý by tak mohol klásť svedkom otázky. Znalec, ktorý vyhotovil v správnom konaní posudok, techniku jazdy posudzoval bez hodnotenia použitia znamenia o zmene smeru jazdy, ktorú považoval za problematiku právneho charakteru. Vychádzal však iba z obsahu podaných vysvetlení menovaných osôb.

1.4 O priestupku správny orgán prvého stupňa rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ktorý bol riadne a včas na pojednávanie predvolaný. Krajský súd sa stotožnil s právnym hodnotením žalovaného týkajúceho sa žiadosti žalobcu o prerušenie konania, a vzhľadom na jeho námietky k znaleckému posudku a okolnosti dopravnej nehody, ako aj na to, že na priestupkové konanie treba primerane aplikovať zásady platné v trestnom práve, bolo podľa názoru krajského súdu potrebné pred vydaním rozhodnutia žalobcovi dať možnosť jeho námietky osobne voči znalcovi uplatniť a dať mu možnosť, aby znalec na jeho otázky odpovedal. Žalobca predložil v súdnom konaní znalecký úkon č. 10/2014 znalca Ing. L. S.,

v ktorom znalec podal odborné vyjadrenie k dopravnej nehode. Znalec Ing. S. diametrálne odlišne od znalca v správnom konaní hodnotil techniku jazdy oboch vodičov, bezprostrednú príčinu vzniku dopravnej nehody, ako aj možnosti oboch vodičov zabrániť dopravnej nehode. Hoci tento dôkaz si žalobca zabezpečil až po rozhodnutí žalovaného, súd za situácie, keď aj sám dospel k záveru, že zistený skutkový stav nie je dostačujúci pre zistenie, nemôže tento dôkaz nebrať do úvahy a nepoukázať na jeho obsah. Z uvedených dôvodov krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ ODI Trebišov zrušil z dôvodu uvedeného v § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

2.

2.1 Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel a zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach a vec mu vrátil na nové konanie.

2.2 Uviedol, že odvolací správny orgán sa nestotožňuje s výrokom Krajského súdu v Košiciach uvedeným v rozsudku, cit.: *„V štádiu objasňovania priestupku vo vysvetleniach žalobcu, vodiča Passata I. a svedka B. ohľadom techniky jazdy a dávania svetelného znamenia vodiča Passatu boli značné rozpory, ktoré sa správny orgán po začatí priestupkového konania ani nepokúsil odstrániť tým, že by vodiča Passata a svedka B. vypočul na ústnom pojednávaní za prítomnosti žalobcu, ktorý by tak mal možnosť klásť svedkom otázky. Znalec, ktorý vyhotovil v správnom konaní posudok, techniku jazdy posudzoval bez hodnotenia použitia znamenia o zmene smeru jazdy, ktorú považoval za problematiku právneho charakteru. Vychádzal však iba z obsahu podaných vysvetlení menovaných osôb.“* Odvolací správny orgán uvádza, že nezastáva názor, aby vo výpovediach tak poškodeného, ako aj svedka, boli značné rozpory ohľadom techniky jazdy a dávania svetelného znamenia smeru jazdy, ktoré by mali podstatný vplyv na rozhodnutie. V tejto súvislosti odvolací správny orgán poukazuje aj na prvotnú výpoveď B., ktorý dňa 18.06.2013 v zázname o podaní vysvetlenia uviedol, cit.: *„...pred ním idúci vodič pri odbočení vpravo sa nedržel na pravej strane vozovky, ale pri stredovej čiare vozovky, náhle znížil rýchlosť, lebo chcel odbočiť vpravo na účelovú cestu, pričom táto odbočka je temer pod 90° uhlom a vyžaduje malú rýchlosť asi 20 km/h.“* Odvolací správny orgán taktiež poukazuje na záznam o podaní vysvetlenia zo dňa 18.03.2013 vodiča Passata I., ktorý okrem iného uviedol, cit.: *„Po*

prejdení ostrej ľavotočivej zákruity išiel rýchlosťou 30-40 km/h, kde chcel odbočiť vpravo do chatovej lokality Girady, za dopravnou značkou odbočka vľavo na Hrašovík asi 1 m, vo vzdialenosti asi 50-70 m pred odbočkou doprava, do chatovej lokality, dal svetelné znamenie o zmene smeru, priamo pred odbočením spomalil asi vo vzdialenosti 15-20 m pred zákrutou na účelovú cestu spomalil asi na 20 km/h a nakoľko je tam ostrá zákruita, vybočil s vozidlom vľavo ku stredovej čiare a potom začal manéver odbočovania, pred odbočovaním v spätnom zrkadle videl za sebou auta, hneď za ním si všimol vozidlo Mercedes, ktoré mohlo byť vo vzdialenosti 30 m.“ Svedok P. v zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 30.06.2013 okrem iného uviedol, cit.: „Keď prechádzal ostrú ľavotočivú zákruitu išiel za vozidlom Mercedes tmavej farby s evidenčným Trebišova, v kolóne išli vozidlá pomaly, on išiel rýchlosťou 30 km/h a bol vzdialený od vozidla Mercedes asi 30 m. Pred Mercedesom si všimol nejaké tmavé vozidlo, ktoré pred križovatkou zašlo smerom vľavo ku stredovej dvojitej čiare, predpokladal, že to vozidlo bude asi odbočovať vľavo, preto sa zaradľoval k pravému okraju a predpokladal, že uvedené vozidlo bude obchádzať sprava ako aj ostatné vozidlá v kolóne. Na vozidle pred Mercedesom však nevidel zapnuté smerové svetlo, lebo výhľad mu zakrývalo vozidlo Mercedes, registroval však blikajúce svetlo na ľavej strane uvedeného vozidla, len nevie presne uviesť, či sa jednalo o blikajúce smerové svetlo, alebo blikajúce brzdové svetlo vplyvom pribrzďovania.“ Z výpovede svedka B. je zrejmé, že nevidel zapnuté smerové svetlo na vozidle Passat, nakoľko mu výhľad zakrývalo vozidlo Mercedes.

2.3 Odvolací správny orgán sa nestotožňuje ani s výrokom Krajského súdu v Košiciach uvedeným v rozsudku, cit.: „*O priestupku správny orgán prvého stupňa rozhodol v neprítomnosti žalobcu, ktorý bol riadne a včas na pojednávanie predvolaný. Súd sa stotožňuje s právnym hodnotením žalovaného týkajúceho sa žiadosti žalobcu o prerušenie konania, ale vzhľadom na jeho námietky voči znaleckému posudku a okolnosti dopravnej nehody, ako aj na to, že na priestupkové konanie treba primerane aplikovať zásady platné v trestnom práve, bolo podľa názoru súdu potrebné pred vydaním rozhodnutia žalobcovi dať možnosť jeho námietky osobne voči znalcovi uplatniť a dať mi možnosť, aby znalec na jeho otázky odpovedal.*“ Odvolací orgán zastáva názor, že obvinený B. bol na ústne pojednávanie o priestupku riadne písomne predvolaný. Predvolanie č.: ORPZ-TV-ODI2-367/2013-P zo dňa 23.10.2013 si prevzal včas pred pojednávaním dňa 29.10.2013, čo preukazuje doručenka z doporučenej zásielky určenej do vlastných rúk obvineného. Žiadosť obvineného o prerušenie konania zo dňa 16.11.2013 bola na príslušný prvostupňový správny orgán doručená až dňa 19.11.2013, pričom samotné ústne pojednávanie o priestupku sa uskutočnilo v neprítomnosti

obvineného dňa 18.11.2013 v čase o 10.00 hod., kedy správny orgán nemal a ani nemohol mať žiadnu vedomosť o žiadosti obvineného, nakoľko túto doručil na Obvodné oddelenie Policajného zboru v nedeľu 17.11.2013 v čase o 17.45 hod. Obvinený B. sa z neúčasti na ústnom pojednávaní o priestupku zo závažných dôvodov neospravedlnil, a preto konanie o priestupku sa uskutočnilo v stanovený termín a v jeho neprítomnosti v súlade s ustanovením § 74 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti odvolací správny orgán uvádza, že B. bol v predvolaní riadne poučený, akým spôsobom sa má ospravedlniť z neúčasti na ústnom pojednávaní. Odvolací správny orgán má zato, že B. sám svojím nekonaním, resp. konaním v rozpore s poučením uvedeným v predvolaní sa riadne a včas neospravedlnil z neúčasti na ústnom pojednávaní, na ktorom mal možnosť oboznámiť sa s doplneným spisovým materiálom, ako aj možnosť predkladať svoje návrhy a námietky na doplnenie konania. Vychádzajúc zo základnej zásady správneho konania, a to zásady aktívnej spolupráce účastníka konania, má odvolací správny orgán zato, že B. ako účastník konania mal možnosť sa s uvedeným znaleckým posudkom oboznámiť v ktoromkoľvek štádiu správneho konania, pričom túto sám svojím konaním zmaril. V tejto súvislosti odvolací správny orgán poukazuje aj na ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého účastníci konania spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania. Podľa názoru odvolacieho správneho orgánu je vecou účastníka konania ako a v akom rozsahu toto svoje právo využije. Súčasne v zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 citovaného zákona je účastník konania povinný na podporu svojich tvrdení navrhnuť dôkazy, ktoré sú mu známe. Žalobca mohol zabezpečiť na **podporu** svojich tvrdení tieto dôkazy, čo však nevyužil a neučinil tak, (napr. mohol požiadať o vytýčenie nového pojednávania vzhľadom na preskúmanie posudku).

2.4 Odvolací správny orgán sa taktiež nestotožňuje s výrokom Krajského súdu v Košiciach uvedeným v rozsudku, cit.: „*Žalobca predložil súdu znalecký úkon č. 10/2014 znalca Ing. L. S., v ktorom podal odborné vyjadrenie k dopravnej nehode záverom znalca, ktorý vyhotovil posudok v správnom konaní. Znalec Ing. S. diametrálne odlišne od znalca v správnom konaní hodnotil techniku jazdy oboch vodičov, bezprostrednú príčinu vzniku dopravnej nehody, ako aj možnosti oboch vodičov zabrániť dopravnej nehode. Hoci tento dôkaz si žalobca zabezpečil až po rozhodnutí žalovaného, súd za situácie, kde aj sám dospel k záveru, že zistený skutkový stav nie je dostačujúci pre rozhodnutie, nemožno tento dôkaz nebrať do úvahy, a nepoukázať na jeho obsah.*“. Ako vyplýva zo samotného rozsudku, znalecký posudok znalca Ing. L. S., B. predložil až Krajskému súdu v Košiciach. Z

uvedeného je teda zrejme, že znalecký posudok Ing. L. S. nebol známy tak prvostupňovému, ako ani odvolaciemu správne mu orgánu pri rozhodovaní o priestupku. Vychádzajúc z predloženého spisového materiálu odvolací správny orgán taktiež uvádza, že B. nepožiadala prvostupňový správny orgán o predĺženie lehoty za účelom predloženia predmetného znaleckého posudku, a uvedenú skutočnosť neuviedol ani v odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku. Správny orgán v kontexte uvedeného dáva do pozornosti zásadu rímskeho práva „*vigilantibus iura scripta sunt*“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým) - teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. V tejto súvislosti odvolací správny orgán opäť dáva do pozornosti ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého účastníci konania spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania. Podľa názoru odvolacieho správneho orgánu je vecou účastníka konania ako a v akom rozsahu toto svoje právo využije. Súčasne v zmysle ustanovenia § 34 ods. 3 citovaného zákona je účastník konania povinný na podporu svojich tvrdení navrhnuť dôkazy, ktoré sú mu známe. Odvolací správny orgán má za to, že B. mohol zabezpečiť na podporu svojich tvrdení tieto dôkazy, čo však nevyužil a neučinil tak. Pokiaľ by B. predložil znalecký posudok správne mu orgánu, tento by bol taktiež braný v úvahu, ako jeden z dôkazov. Vzhľadom na skutočnosť, že Krajský súd v Košiciach pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia neprihliadal na skutkový stav, ktorý bol v čase vydávania napadnutého rozhodnutia, máme za to, že nepostupoval v súlade s ustanovením § 250i O.s.p., v zmysle ktorého, je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydávania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Na základe vyššie uvedeného má odvolací správny orgán za to, že Krajský súd v Košiciach nemal na závery znaleckého posudku Ing. L. S. predloženého až Krajskému súdu v Košiciach prihliadať.

2.5 Odvolací správny orgán na základe vyššie uvedeného konštatuje, že prvostupňový správny orgán, ako aj odvolací správny orgán pri rozhodovaní vychádzali z listinných dôkazov a podkladov, ktoré tvoria súčasť spisu, a ktoré boli obstarané zákonným spôsobom a možno ich považovať za hodnoverné a presvedčivé. Správny orgán na dokazovanie použil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade

s právnymi predpismi. Postupoval v súlade so základnými pravidlami konania a hodnotením dôkazov, ktoré je vecou správnej úvahy, zabezpečil presné a úplné zistenie skutočného stavu vecí. Odvolací správny orgán zastáva názor, že priestupok bol dostatočným spôsobom zistený, zadokumentovaný a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce pre vydanie meritórneho rozhodnutia.

3.

3.1 Žalobca v podanom stanovisku k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa stotožňuje s celkovým právnym posúdením uvedeným v napadnutom rozsudku krajského súdu. Je názoru, že ODI – Trebišov ako prvostupňový orgán vychádzal z nedostatočne zisteného stavu vyšetrenia nehodovkára, ktorý prerušil vyšetrovanie, lebo namiesto samé prišli klientelisti, ku ktorým nehodovkár išiel bez toho, aby ho ohlásili a separátne s klientelistami vyjednával asi 25 minút. Nevie kto boli títo klientelisti (list č. KRPZ-KE-OKS-St-5/2016 zo dňa 30.03.2016, vybavujúci P.). Poukázal, že správny orgán prvého stupňa ustanovil v konaní znalca bez jeho vedomia a navyše mu odňal právo vyjadriť sa k osobe znalca a navrhnúť pre znalca otázky. Je názoru, že N.N. nekompetentne zameral dopravnú nehodu, východzí bod pre zameriavaciu priamku nestabilizoval, ani nezaistil s pomernými meraniami – ten sa pri rekonštrukcii nedá určiť, poloha východzieho bodu zameriavacej priamky totožnou vadou je postihnutý aj koncový bod zameriavacej priamky a celé zameranie je zmätočné. Poukázal, že N. medzi prvé úkony po dojazde vykonal nenapraviteľnú vadu a to keď svedok začal opisovať priebeh nehody, predmetný policajt ho zastavil, vypýtal si na neho telefónne číslo a svedka poslal z miesta dopravnej nehody preč bez zapísania výpovede svedka. Následne dňa 19.06.2013 si z vlastnej svojvôle N. vyhotovil záznam o podaní vysvetlenia svedka, bez podpisu svedka. Dňa 19.06.2013 žalobca chcel upovedomiť M., riaditeľa ODI – Košice okolie o postupe jeho podriadeného zo dňa 18.06.2013.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli

a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.).

4.2 Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

4.3 Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

4.4 Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

4.5 Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

4.6 Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

4.7 Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.8 Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.9 Podkladom pre začatie konania o priestupku je správa o výsledku objasňovania priestupku, oznámenie štátneho orgánu obce, organizácie alebo občanov priestupku, poznatok vlastnej činnosti správneho orgánu alebo postúpenie veci orgánom činným v trestnom konaní.

4.10 Podľa § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostavil bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

4.11 Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb., ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

4.12 Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnom konaní“) rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikalo neodôvodnené rozdiely.

4.13 Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

4.14 Podkladom pre rozhodnutie sú najmä poklady a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenie, ako aj skutočnosti všeobecne známe, alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

4.15 Podľa § 33 ods. 1, 2 zákona o správnom konaní, účastník konania aj zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie, a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

4.16 Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

4.17 Podľa § 34 ods. 1, 2 zákona o správnom konaní, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluchy svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadky.

4.18 Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že Okresné riaditeľstvo PZ v Trebišove, Okresný dopravný inšpektorát, rozhodnutím zo dňa 18.11.2013 č. ORPZ-TV-ODI2/367/2013-P rozhodol, že žalobca sa uznáva vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tak, že dňa 18.06.2013 v čase o 17.05 hod. viedol osobné motorové vozidlo továrenskej značky Mercedes Benz typu E, ev. č. T. po štátnej ceste I/50 v smere jazdy od mesta Košice do obce Košické Olšany, kde po prejdení ľavotočivej zákruty v klesaní v križovatke (vpravo na chatovú oblasť Girady a vľavo na vedľajšiu cestu smerom na obec Hrašovík) predchádzal po pravej strane osobné motorové vozidlo továrenskej značky Volkswagen Passat, ev. č. V., ktoré v tom čase viedol I., ktorý v križovatke zahájil úkon odbočovania vpravo, pričom žalobca predchádzal vozidlo za situácie, kedy nemal možnosť dodržať za daného stavebného stavu križovatky dostatočný bočný odstup od pred ním idúceho odbočujúceho motorového vozidla a nedbal na zvýšenú opatrnosť, tak aby svojou jazdou neohrozil vodiča odbočujúceho vpravo, následkom čoho došlo k zrážke vozidiel, a následnému poškodeniu v oblasti pravého predného blatníka osobného motorového vozidla Passat a bočnej časti v oblasti predných a zadných ľavých dverí osobného motorového vozidla Mercedes Benz, a tým k dopravnej nehode. Žalobca svojím konaním porušil povinnosť ustanovenú v § 15 ods. 1 a 3 a ods. 5 písm. g/ § 19 ods. 1 s poukázaním na § 137 ods. 1 a 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a uznal sa vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb.

4.19 Podľa § 22 ods. 2 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 400,- € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov.

4.20 V odôvodnení správny orgán konštatoval, že pojednávanie 18.11.2013 uskutočnil v neprítomnosti žalobcu, ktorý sa napriek riadnemu predvolaniu bez ospravedlnenia nedostavil. Pri rozhodovaní vychádzal zo správy o výsledku objasňovania priestupku, zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 19.08.2013, z obsahu vysvetlení žalobcu I., Pavla B.

zo dňa 19.06.2013 a 30.06.2013, zo záznamu o dopravnej nehode, ohliadke miesta dopravnej nehody, fotodokumentácie a plánu z dopravnej nehody a náčrtku, zo zápisnice a fotodokumentácie ohliadke motorového vozidla žalobcu, z výsledkov o dychových skúškach vodičov a ich evidenčnej karty, zo znaleckého posudku č. 93/2013 znalca Ing. J. M., PhD., zo správy o hlásení dopravnej nehody zo dňa 21.06.2013 od Allianz - Slovenskej poisťovni a faktúry č. 1551303998 k osobnému motorovému vozidlu žalobcu. Správny orgán konštatoval, že pri dopravnej nehode nedošlo k zraneniam osôb a dychovou skúškou nebolo zistené požitie alkoholických nápojov vodičov. Žalobcovi vznikla poškodením osobného motorového vozidla Mercedes Benz škoda vo výške cca 7.516,87 € a poškodením osobného motorového vozidla značky Passat vznikla škoda vo výška cca 2.375,02 € pre vlastníka vozidla Andrej Fedor - Benedikt Servis s.r.o., Košice.

4.21 Správny orgán ďalej uviedol, že v konaní o priestupku na dokazovanie použil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Uviedol, že charakter priestupku spočíva v povinnosti vodiča ako účastníka cestnej premávky dodržiavať pravidlá cestnej premávky stanovené v zákone a vpravo predchádzať motorové vozidlo, ktoré mení smer jazdy vľavo, a ak už nie je pochybnosť o ďalšom smere jeho jazdy, pri predchádzaní musí zachovať dostatočný bočný odstup od predchádzajúceho vozidla a vodič nesmie predchádzať pri jazde cez križovatku alebo v takej vzdialenosti pred križovatkou, ktorá nie je dostatočná na bezpečné dokončenie prechádzania pred úrovňou križovatky, a ako vodič vozidla idúceho za vozidlom, ktoré odbočuje, musí dbať na zvýšenú opatrnosť a svojou jazdou nesmie ohroziť vodiča odbočujúceho vozidla. V zmysle ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ a ods. 2 zákona o cestnej premávke sa na daný prípad vzťahuje definícia dopravnej nehody.

4.22 Správny orgán hodnotil aj dôkazný prostriedok znalecký posudok vypracovaný znalcom pre základný odbor cestná doprava - odvetvie technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej premávke a odhad hodnoty vozidla Ing. J. M., PhD., ktorý posúdil ako vierohodný s dostatočnou argumentačnou váhou pre právne posúdenie veci správneho orgánu. Závery znalca vychádzajú zo skutočnosti tak, ako boli dokumentované na mieste nehody z výpovedí účastníkov nehody, svedka, výsledkov vyšetrovania a ďalších podkladov, pričom znalec hodnotil výlučne technickú stránku dopravnej nehody, keďže právne posúdenie zavinenia dopravnej nehody je výlučne vecou správneho orgánu, pre ktorý sú závery znalca len jedným z dôkazov a nie sú preň záväzné.

4.23 Motorové vozidlo značky Mercedes Benz v čase druhej reakcie vodiča (žalobcu) pred križovatkou jazdilo rýchlosťou 44 - 48 km/hod., čo je možné hodnotiť ako primeranú rýchlosť úkonu predchádzania v danom úseku jazdy, pričom v čase zrážky sa vozidlo pohybovalo rýchlosťou 42 - 45 km/hod. a bolo následne intenzívne brzdené. Je nanajvýš pravdepodobné, že vodič svoje motorové vozidlo Mercedes Benz mierne zrýchľoval na dráhe 22 - 24 m, takže sa pohyboval rýchlosťou 40 - 44 km/hod., pričom nie je možné vylúčiť, že uvedené motorové vozidlo menilo smer jazdy mierne k pravému okraju vozovky. Z uvedeného vyplýva, že vozidlo Mercedes Benz v tom čase vykonávalo nepochybne úkon predchádzania z pravej strany. Podľa znalca možno dokonca tvrdiť, že žalobca s motorovým vozidlom Mercedes Benz nielen že predbiehal v tesnej blízkosti pred križovatkou (kde mohol ohroziť iné vozidlo prichádzajúce z tejto križovatky - chatová oblasť časť Girady), ale predbiehal priamo v križovatke, čím hrubým spôsobom porušil zákon o cestnej premávke a spôsobom tým zrážku s motorovým vozidlom Passat. V danom prípade išlo o dopravnú nehodu v extraviláne mimo obce, pričom v uvedenom úseku v klesaní pred križovatkou je na pravej strane cesty osadená zvislá výstražná značka „Križovatka s vedľajšou cestou“ a z rýchlosti a techniky jazdy motorového vozidla Passat je odbočenie na križovatke potrebné predvídať, čo za daných okolností nesporne zdôvodňuje potrebu zvýšenej opatrnosti v uvedenom úseku štátnej cesty. Správny orgán poukázal na skutočnosť, že v uvedenom úseku je po ľavej strane plná dvojitá deliacia čiara končiaca až v strede križovatky na obec Hrašovík, asi 20 metrov ďalej v smere pohybu vozidiel a uvedeným úsekom štátnej cesty je zvislou dopravnou značkou obmedzená rýchlosť jazdy na 50 km/hod. Tento predpoklad vyplýva z toho, že zameraná šírka jazdného pruhu 3,9 metra neumožňovala bezpečné obídenie vozidla Passat na vozovke, nakoľko toto vozidlo zaberalo z jasného pruhu šírku 2,3 - 2,5 metra pri šírke vozidla Mercedes Benz, t.j. asi 1,9 metra bez započítania minimálneho bočného odstupu od predchádzaného vozidla. Podľa správneho orgánu žalobca musel postrehnúť zmenu charakteru dopravnej situácie vyplývajúcej zo zmeny ukazovateľa smeru jazdy vpravo pred ním idúceho motorového vozidla na túto vzniknutú situáciu mal v dostatočnej miere a spôsobom reagovať účelne a využiť reakčný čas, pričom si mal počínať tak, aby v súvislosti s vedením motorového vozidla nedošlo k dopravnej nehode, a tým ohrozeniu pred ním idúceho, a následne vpravo odbočujúceho vozidla Passat.

4.24 Správny orgán po objektívnom preskúmaní spisového materiálu a po zhodnotení predložených dôkazov dospel k záveru, že vykonané dokazovanie postačuje na spoľahlivé

zistenie stavu veci a spisový materiál obsahuje dôležité predmetné a zo spisového materiálu jednoznačne preukázateľné skutočnosti, ktoré potvrdzujú, že žalobca svojím konaním porušil ustanovenie § 15 ods. 1, 3, 5 písm. g/, § 19 ods. 1 s poukázaním na § 137 ods. 1, 2 písm. c/ zákona o cestnej premávke, a tým naplnil aj skutkovú podstatu priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990Zb. Pri určení druhu a výmery sankcie prihliadal na závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania a na jeho následky, pričom prihliadal na objektívne aj subjektívne okolnosti, ktoré znižujú alebo zvyšujú závažnosť priestupku a mieru zavinenia. Správny orgán konštatoval, že v danom prípade nebola spôsobená ujma na zdraví, ale bola spôsobená škoda na majetku. Prihliadol na skutočnosť, že priestupok bol spáchaný vedomým konaním na mieste verejne prístupnom a následkom jeho spáchania bol poškodený verejný záujem. Prihliadal aj na výpis z evidenčnej karty žalobcu, z ktorej zistil, že žalobca je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 1971 a v období posledných dvoch rokov je zaznamenaných sedem záznamov o porušení predpisov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, aj závažným spôsobom konania. Prihliadal na vek žalobcu, jeho majetkové pomery a sociálnu situáciu a na skutočnosť, že žalobca pracuje v odbore zručnosti, ako aj na to, že sa na prejednaní priestupku bez udania dôvodu nedostavil. Žalobcovi bola uložená sankcia v strednej hranici ukladanej sadzby a zákaz činnosti v dolnej hranici sadzby vzhľadom na skutočnosť, že v dôsledku porušenia povinnosti vodiča a následkom dopravnej nehody došlo len ku škode na majetku a vodičský preukaz žalobca potrebuje nielen pre výkon svojej zručnostenskej činnosti.

4.25 Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal, že policajt objasňujúci okolnosti dopravnej nehody nebol jej svedkom a pri vyhodnotení situácie nesprávne aplikoval ustanovenie § 15 zákona o cestnej premávke. Uviedol, že pred križovatkou a za križovatkou bol na hlavnej ceste a v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 zákona o cestnej premávke jazdil pri pravom okraji vozovky. Namietal, že vodič Passatu ho svojím konaním dostal do stavu krajnej núdze, pretože pri odbočovaní od stredovej čiary cesty preňho nezákonne vytvoril prekážku. V prípade, že by žalobca zastavil svoje vozidlo, vyvolalo by to reťazovú haváriu a zadnými nárazmi do jeho auta by došlo k poškodeniu jeho krčnej chrbtice a väčším ekonomickým škodám. Preto konal tak, že pri zbadaní cestnej prekážky zahájil obchádzanie vozidla Passat do jediného prázdneho priestoru, ktorým je autobusová zástavba ako prístavba rozširujúca cestu. Ďalej namietal, že vodič Passatu jazdil pri stredovej čiare 78,6 m jazdy, pričom chcel odbočiť vpravo. Namietal, že nenašiel zákonný dôvod, aby vodič Passatu mohol odbočovať od stredovej čiary, pri ktorej vozidlo dal

do nulovej rýchlosti, teda státa. Z tejto polohy urobil rozjazd pre odbočenie vpravo a opakovane Passat zastavil, pretože prešiel odbočku a nezákonne obsadil celý jazdný pruh. Ďalej namietal, že znalecký posudok vychádzal z podkladov postihnutých klientelizmom a chybami. Za procesnú vadu považuje výsluch svedka v jeho neprítomnosti a odmietnutie poskytnutia zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 30.06.2013 zo strany policajta pri nazeraní do spisu. V závere žalobca uviedol, že dňa 17.11.2013 požiadal o prerušenie konania, správny orgán pojednávajúce neodročil, ale rozhodol dňa 18.11.2013 v jeho neprítomnosti.

4.26 Žalovaný rozhodnutím zo dňa 11.02.2014 č. KRPZ-KE-KDI2-4/2014-P rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach zo dňa 18.11.2013 potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

4.27 V odôvodnení rozhodnutia k námietkam žalobcu o klientelizme policajta vyšetrojúceho dopravnú nehodu, ktorej nebol svedkom, žalovaný uviedol, že Ministerstvo vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, uznesením zo dňa 12.09.2013 č. ČVS: SKIS-203/OISV-V-2013 odmietlo podozrenie z prečinu zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť policajt zaradený na ODI OR PZ Košice - okolie tým, že nekonal po tom, čo sa dozvedel informáciu o protiprávnom konaní vodiča Passatu I. zo dňa 18.06.2013, kde tento zreteľne premiestnil po škodovej udalosti vozidlo cca 3 metre. Taktiež uznesením zo dňa 20.09.2013 odmietlo podozrenie z prečinu zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť policajt zaradený na ODI OR PZ Košice - okolie tým, že nezistil spoľahlivo stav veci.

4.28 V odvolacej námietke týkajúcej sa nesprávne vyhodnoteného skutkového stavu policajtom vyšetrojúcim dopravnú nehodu správne orgán uviedol, že podľa § 9 ods. 1 zákona o cestnej premávke je vodič povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní. Podľa znaleckého posudku č. 93/2013 (s. 17) a analýzy priebehu nehody (s. 16) znalec uviedol, že motorové vozidlo značky Passat sa pohybovalo v čase 4,8 - 5,0 sek. pred jeho prvým kontaktom s vozidlom Mercedes vo vzdialenosti asi 20 metrov pred križovatkou (odbočkou vpravo), pohybovalo sa priamym smerom a bolo mierne spomaľované, jeho rýchlosť bola asi 20 km/h. Po prejdení dráhy 10,0 - 11,0 metra začal vodič odbočovať do ľavej strany k stredovej čiare, čo vykonal za čas 1,5 - 1,7 s na dráhe

8,0 - 9,0 m, pričom vozidlo spomaľoval a v tom čase sa pohybovalo rýchlosťou asi 8,0 - 10,0 km/h. V čase zrážky sa vozidlo Passat pohybovalo rýchlosťou 13,9 - 14,3 km/h.

4.29 Správny orgán je toho názoru, že vzhľadom na stavebný charakter križovatky, rozmeroch a technických parametroch vozidla Passat sa vodič tohto vozidla pred odbočením priblížil k stredovej čiare, v križovatke nezastavil a plynule pokračoval v odbočovacom úkone až do momentu zrážky. Vozidlo Passat, ktoré sa pohybovalo a mierne spomalilo pred vykonaním odbočenia vpravo, čo nemožno považovať za prekážku v cestnej premávke. Správny orgán sa nestotožnil s názorom žalobcu, že jeho konanie bolo konaním v krajnej núdzi, pretože sa nejednalo o situáciu, kedy by nebezpečenstvo hrozilo priamo a nebolo ho možné odstrániť iným spôsobom, pričom by sa muselo jednať o konanie, ktoré konajúci sám nevyvolal. Pokiaľ by žalobca dôsledne dodržiaval ustanovenie zákona o cestnej premávke, k vzniku dopravnej nehody by nedošlo. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o cestnej premávke sa predchádza vľavo, vpravo sa predchádza vozidlo, ktoré mení smer jazdy vľavo, a ak už nie je pochybnosť o ďalšom smere jeho jazdy. Podľa odseku 3 vodič nesmie pri predchádzaní ohroziť ani obmedziť vodiča vozidla, ktoré sa po predídení zaraďuje. Pritom je povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Pri predchádzaní musí zachovávať dostatočný bočný odstup od predchádzaného vozidla.

4.30 Žalovaný ďalej poukázal na stranu 24 znaleckého posudku, kde znalec uviedol, že je možné predpokladať, že vodič - žalobca mal možnosť zabrániť zrážke tým, že by svoje vozidlo včas zastavil, nakoľko po technickej stránke mal možnosť včas rozpoznať vzájomnú pozdĺžnu vzdialenosť od vozidla Passat a že nemá možnosť obísť toto vozidlo bezpečným spôsobom, ako aj skutočnosť, že uvedené vozidlo sa pohybuje pri dvojitej plnej deliacej čiare. Ustanoví znalec za bezprostrednú príčinu dopravnej nehody pokladal techniku jazdy, ktorou sa žalobca pohyboval v čase dopravnej nehody, nakoľko zahájil predchádzanie vozidla v križovatke z pravej strany za situácie, kedy nemal možnosť za daného stavu križovatky od predchádzajúceho vozidla dostatočný bezpečný odstup.

4.31 K odvolacím námietkam o procesných chybách správneho orgánu pri objasňovaní priestupku žalovaný uviedol, že prvým procesným úkonom voči žalobcovi ako podozrivej osobe zo spáchania priestupku bolo prevzatie predvolania na ústne pojednávanie o priestupku. V čase podania vysvetlenia svedka P. (záznam o podaní vysvetlenia zo dňa 30.06.2013) ešte žalobca nemal procesné postavenie účastníka konania

v zmysle ustanovenia § 14 zákona o správnom konaní. Z uvedeného dôvodu nebola potrebná účasť žalobcu pri spracovaní tohto záznamu, ktorý sa stal aj súčasťou administratívneho spisu, teda žalobca mal možnosť sa s ním oboznámiť a vyhotoviť si kópiu.

4.32 K námietke odňatia možnosti konať pred správnym orgánom správny orgán uviedol, že predvolanie na pojednávanie prevzal žalobca dňa 23.10.2013. Žiadosť žalobcu o prerušenie konania bola správnemu orgánu doručená dňa 19.11.2013, pričom samotné ústne pojednávanie o priestupku sa uskutočnilo v neprítomnosti žalobcu dňa 18.11.2013 o 10:00 hod. Žalobca svoju neúčasť na pojednávaní zo závažných dôvodov neospravedlnil. Uloženú sankciu za priestupok považuje žalovaný za primeranú a s ohľadom na všetky okolnosti a za súladnú so zákonom.

4.33 V zákonnej lehote podal žalobca žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutie rozhodnutia správnemu orgánu prvého stupňa. Žalobou sa domáhal zrušenia oboch rozhodnutí a náhrady trov konania.

4.34 Súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca žiadosťou zo 16.11.2013 žiadal o prerušenie priestupkového konania z dôvodu potreby odkonzultovať znalecký posudok č. 93/2013 Ing. J. M., PhD. iným znalcom. Žiadosť o prerušenie konania bola doručená dňa 17.11.2013 na Obvodné oddelenie Policajného zboru v Trebišove o 17.45 hod. Okresnému riaditeľstvu PZ v Trebišove, Okresnému dopravnému inšpektorátu táto žiadosť podľa pečiatky došla až 19.11.2013.

4.35 V spise sa nachádzajú dva záznamy o podaní vysvetlenia svedka dopravnej nehody P. B., a to z 19.06.2013 a 30.06.2013. V oboch prípadoch svedok zhodne uviedol, že osobné motorové vozidlo, ktoré išlo pred žalobcom, pred križovatkou, zašlo smerom vľavo ku stredovej dvojitej čiare, preto predpokladal, že vozidlo bude odbočovať vľavo, v dôsledku čoho sa zaradil k pravému okraju a chcel toto vozidlo predchádzať zprava. Vo výpovedi z 19.06.2013 uviedol, že smerové svetlo vozidla značky Passat videl až v čase, keď toto vozidlo predchádzal žalobca. Po vysvetlení z 30.06.2013 tento svedok uviedol, že pred križovatkou zašlo motorové vozidlo Passat smerom vľavo ku stredovej dvojitej čiare, a vtedy registroval blikajúce svetlo na ľavej strane tohto vozidla, pričom nevedel uviesť, či išlo o blikajúce smerové svetlo, alebo blikajúce brzdové svetlo vplyvom pribrzdovania. Tiež uviedol, že pred odbočovaním vozidla značky Passat vodič na krátku chvíľu zastavil a následne začal odbočovací manéver, v dôsledku čoho došlo k zrážke vozidiel. Po zrážke vodič vozidla Passat

posunul motorové vozidlo bližšie ku križovatke cca o 3 metre.

4.36 V zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 18.06.2013 vodič osobného motorového vozidla značky VW Passat uviedol, že po prejení ostrej ľavotočivej zákruty išiel rýchlosťou 30 - 40 km/hod., chcel odbočiť vpravo do chatovej lokality Girady a asi vo vzdialenosti 50 - 70 m pred odbočkou doprava do chatovej lokality dal svetelné znamenie o zmene smeru, priamo pred odbočením spomalil asi vo vzdialenosti 15 - 20 metrov pred zákrutou na účelovú cestu na 20/hod., vybočil s vozidlom vľavo ku stredovej čiare a začal manéver odbočovania, pričom pred odbočovaním v spätnom zrkadle videl vozidlo Mercedes, ktoré mohlo byť vo vzdialenosti 30 metrov. Potom sledoval už iba cestu pred sebou, nestihol poriadne otočiť volant a zbadal vedľa seba vozidlo Mercedes, kedy ihneď zabrzdil a stiahol riadenie naspäť. Došlo k zrážke tak, že pravou prednou časťou zachytil ľavú stranu vozidla Mercedes.

4.37 Žalobca v zápisnici z ústneho pojednávania dňa 19.08.2013 uviedol, že vodič Passatu po vyjdení z ľavotočivej zákruty dal znamenie o zmene smeru vľavo, celý čas cca 150 metrov jazdil po stredovej dvojčiare, na križovatke zastavil, preto on, a aj vodiči za ním sa preradzovali do pravej časti jazdného pruhu, lebo predpokladali, že Passat odbočí vľavo odbočí vľavo smerom do Hrašovíka. Keď vodič Passatu zastavil na križovatke, bol presvedčený, že týmto zastavením dával prednosť proti idúcim vozidlám, aby mohol dokončiť svoje odbočenie vľavo. Vodič však v križovatke zmenil znamenie smeru a začal odbočovať vpravo od stredovej čiary, potom keď bol temer kolmo na smer jazdy, dal do nulovej rýchlosti vozidlo druhýkrát, lebo prišiel na to, že odbočenie nevie vykonať a že takouto jazdou by zišiel z poľa, kde je úroveň o 2,50 metrov hlbšia. Uviedol, že k zrážke nemuselo dôjsť, keby vodič Passatu sledoval, čo sa deje za ním, čo neurobil, ako to vyplýva aj z neho výpovede, že sledoval len cestu pred sebou. Odmietal tvrdenie správneho orgánu, že nedodrжал dostatočne odstupovú vzdialenosť, keďže aj podľa výpovedí vodiča Passatu vyplýva, že pred zákrutou bol od neho vzdialený 30 metrov.

4.38 V znaleckom posudku, ktorý bol vyhotovený v správnom konaní, sa znalec okrem iného vyjadril k technike a spôsobu jazdy vodičov I. a žalobcu, a či správne reagovali na vzniknutú situáciu. Konštatoval, že techniku jazdy, ktorou sa vodič I. pohyboval v nehodovom úseku vozovky, pokladal za možné hodnotiť po stránke technickej ako nie odporujúcu danej situácii a stavebnému stavu križovatky, bez hodnotenia použitia znamenia o zmene smeru jazdy, ktorá je problematikou právneho charakteru. Techniku jazdy, ktorou sa

žalobca pohyboval v nehodovom úseku, znalec pokladá za možné hodnotiť po stránke technickej ako nezodpovedajúcu danej situácii a stavebnému stavu vozovky, pričom za nesprávny prvok pokladal predchádzanie vodiča v križovatke z pravej strany za situácie, kedy vzhľadom na stavebný stav vozovky, nemal možnosť dodržať od predchádzaného vozidla bezpečný bočný odstup.

4.39 Za bezprostrednú príčinu vzniku dopravnej nehody znalec pokladal techniku jazdy, ktorou sa žalobca pohyboval v čase dopravnej nehody, nakoľko zahájil predchádzanie vozidla v križovatke z pravej strany za situácie, kedy nemal možnosť dodržať za daného stavebného stavu križovatky od predchádzaného vozidla dostatočný bezpečný bočný odstup. Znalec pri posúdení možnosti zabránenia vzniku dopravnej nehody vyjadril tak, že podľa technicky prijateľného priebehu nehodového deja je možné predpokladať, že vodič I. za daných okolností mal možnosť zabrániť zrážke tým spôsobom, že by reagoval na pohyb vozidla Mercedes v čase pred zmenou pohybu jeho vozidla smerom do pravej strany, a ak pri deliacej strane zastavil. K tomu, aby toto mal možnosť vykonať, by musel sledovať vozidlo Mercedes po dobu najmenej 2 sekundy, ktorá by mu umožnila rozpoznať rýchlosť pohybu tohto vozidla v danom čase a musel by mať možnosť predvídať, že ho vozidlo Mercedes bude obchádzať z pravej strany, ktorú možnosť rozpoznať a predvídať dané skutočnosti v danom čase po stránke technickej nemal. Tento vodič s najväčšou pravdepodobnosťou nemal možnosť zrážke zabrániť iným manévrom ako zastavením svojho vozidla, ktorý predpoklad vyplýva zo smeru pohybu vozidiel a z dopravnej situácie v nehodovom úseku. Podľa znalca žalobca mal možnosť zabrániť zrážke tým, že by svoje vozidlo včas zastavil, nakoľko po stránke technickej mal možnosť včas rozpoznať vzájomnú pozdĺžnu vzdialenosť od vozidla Passat, ako aj jeho rýchlosť pohybu a skutočnosť, že nemá po stránke technickej možnosť obísť toto vozidlo bezpečným spôsobom, ako aj skutočnosť, že uvedené vozidlo sa pohybuje pri dvojitej plnej deliacej čiare (táto končila asi 20 metrov ďalej v smere pohybu vozidiel). Podľa znalca tento predpoklad vyplýva z toho, že zameraná šírka jazdného pruhu (3,9 metra) neumožňovala bezpečné obídenie vozidla Passat vo vozovke, nakoľko toto vozidlo zaberalo z jazdného pruhu šírku 2,3 - 2,5 m pri šírke vozidla Mercedes 1,746 m + spätné zrkadlo, t.j. asi 1,9 metra bez započítania minimálneho bezpečného bočného odstupu od predchádzaného vozidla.

4.40 Najvyšší súd sa oboznámil s odborným vyjadrením znalca Ing. L. S. k znaleckému posudku, ktorý žalobca predložil súdu až 20.10.2015. Znalec sa vo svojom

stanovisku k odpovediam na otázky zadané v znaleckom posudku vyjadril tak, že s otázkou č. 1, 2, 3 a 5 súhlasí. Nesúhlasí však s názorom znalca ohľadom techniky a spôsobu jazdy vodiča I. a žalobcu. Podľa neho technika jazdy, ktorou sa vodič I. pohyboval v nehodovom úseku vozovky, nebola z technického hľadiska prijateľná. V snahe odbočiť vpravo v štvoramennej križovatke nevyužil možnosť výjazdu zo svojho jazdného pruhu cez prerušovanú čiaru, ktorá začínala vo vzdialenosti cca 5,5 metra od hranice križovatky, ale sa osobným motorovým vozidlom bočne premiestňoval do ľavej časti svojho jazdného pruhu, čo mohlo vyvolávať dojem, že chce odbočiť vľavo bez protismerný jazdný pruh v smere na obec Hrašovík. Tento vodič však z ľavej časti svojho jazdného pruhu začal motorovým vozidlom vybočovať vpravo do trajektórie pohybu vozidla značky Mercedes, čím prinútil žalobcu meniť smer jazdy vpravo za účelom zabránenia zrážke premiestňovaním vozidla do priestoru odstavnéj plochy pre autobusy. Technika jazdy, ktorou sa žalobca pohyboval v nehodovom úseku vozovky, podľa uvedeného znalca bola z technického hľadiska prijateľná. Konštatoval, že z analýzy nehody Ing. M. vyplýva, že žalobca dvakrát zareagoval na pohyb vozidla značky Passat. Prvýkrát, keď sa toto vozidlo začalo premiestňovať do ľavej časti svojho jazdného pruhu, druhýkrát v čase vybočovania vozidla značky Passat vpravo do trajektórie pohybu vozidla značky Mercedes. V tomto okamihu žalobca v snahe vyhnúť sa zrážke stočil volantom doprava a aktívnym brzdením sa snažil zabrániť kolíznej situácii, pre krátku pozdĺžnu vzdialenosť po miesto zrážky (cca 11,5 metra) stretu vozidiel nemohol zabrániť.

4.41 K vzniku dopravnej nehody a jej príčine z technického hľadiska znalec Ing. L. S. podal nesúhlasné stanovisko ku stanovisku znalca v uvedenom znaleckom posudku. Uviedol, že žalobca nezahájil predchádzanie vozidla v križovatke z pravej strany za situácie, kedy nemal možnosť dodržať za daného stavebného stavu križovatky od predchádzaného vozidla dostatočný bezpečný bočný odstup, žalobca v snahe vyhnúť sa kritickej situácii sa premiestňoval osobným motorovým vozidlom značky Mercedes vpravo do voľného priestoru autobusovej zastávky. Stavebný stav križovatky nemá na priebeh nehody žiadny vplyv. Definovať dostatočný bočný odstup vozidla, ktoré sa vyhýba kritickej situácii, t.j. vozidlu, ktoré mu vybočuje do trajektórie pohybu vozidla, je technicky nezmysel. Bezprostrednou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo vytvorenie náhlej prekážky vodičom osobného motorového vozidla značky Passat pre vodiča osobného motorového vozidla Mercedes Benz, nakoľko sa vodič osobného motorového vozidla značky Passat začal bočne premiestňovať do trajektórie pohybu osobného motorového vozidla značky Mercedes v čase, keď sa toto nachádzalo vo vzdialenosti 11,5 m pred miestom zrážky a pri rýchlosti pohybu svojho vozidla

cca 46 km/hod. by potreboval dráhu na zastavenie minimálne 23 metrov.

4.42 Znalec Ing. L. S. tiež nesúhlasil s názorom znalca Ing. M., PhD. ohľadom posúdenia možnosti zabránenia vzniku dopravnej nehody v konkrétnych podmienkach cestnej premávky. Uviedol, že vodič I. zrážke mohol zabrániť, ak by v snahe odbočiť v priestore križovatky vpravo sa nepremiestňoval k ľavému okraju svojho jazdného pruhu, ale osobným motorovým vozidlom by zišiel po pravej strane vozovky, ako je to simulované na stranách 17 - 19 znaleckého úkonu, a ako je to zadokumentované na foto záberoch priamo na mieste dopravnej nehody znalcom Ing. L. S. (strana 25 - 28 znaleckého úkonu). Žalobca v danom mieste a čase za existujúcich podmienok simulovaných aj znalcom Ing. M. zrážke nemohol zabrániť.

5.

5.1 Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu s právnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

5.2 Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi, ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

5.3 Zákon o priestupkoch v ustanovení § 51 zakotvuje, že „ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní“. V odkaze č. 4 pod čiarou uvádza zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). To znamená, že správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenia správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

5.4 V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

5.5 Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležité objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

5.6 Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

5.7 Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že je právom správneho orgánu, ktorý vedie konanie o priestupku rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná. Je na úvahe správneho orgánu rozhodnúť, či určitý dôkaz nie je potrebné vykonať.

5.8 Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené, taktiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 3 posledná veta správneho poriadku). To však neznamená, že by správny orgán v prípade konania o priestupku, ktoré má v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry charakter konania o trestnom obvinení nerešpektoval procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov SR č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces.

5.9 Keďže Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) je medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR postavený na úroveň ústavného zákona. To znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Bolo by v rozpore s princípmi právneho Štátu, ak by právo na spravodlivý proces nebolo dodržané.

5.10 Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. V podobe ústavných princíпов sú nadriadené O.s.p. a Trestnému poriadku. Zo štrasburskej judikatúry vyplýva, že tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne a exekučné.

5.11 Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz inkriminácie vlastnej osoby“.

5.12 Článok 6 ods. 3 Dohovoru zakotvuje minimálne práva obvineného z trestného činu. Podľa písmena d/ cit. článku obvinený z trestného činu má právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

5.13 Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je rozhodujúca klasifikácia protiprávneho konania na správne delikty a trestné delikty vnútroštátnym právnym poriadkom. Napr. v rozsudkoch Kadubec proti Slovensku a Lauko proti Slovensku (rozsudky sú z 02.09.1998), v ktorých išlo o právo na preskúmanie rozhodnutia o postihu za priestupok súdom, Európsky súd pre ľudské práva vychádzal najmä zo zákona o priestupkoch, ktorý je adresovaný všetkým občanom. Nejde o predpis, ktorý by bol adresovaný iba obmedzenej skupine občanov a aj sankcie, ktoré boli v predmetných veciach uložené (pokuty vo výške 1.000,- Sk a 300,- Sk) považoval súd za sankcie represívneho charakteru. Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že ide o trestné veci (matiere penále, criminal matters) a to bez ohľadu na relatívne nízke sankcie.

5.14 Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“, musí mať osoba, proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru.

5.15 Princíp „rovnosti zbraní“, t.j. že každá strana v konaní musí mať rovnakú príležitosť predložiť svoj prípad a žiadna z nich nesmie byť podstatne zvýhodneného vo vzťahu k druhej strane, platí aj v občianskoprávnom konaní a taktiež pri preverovaní zákonnosti a postupu orgánov verejnej správy súdom. Tento princíp musí byť premietnutý do celého procesu, ak má byť proces spravodlivým.

5.16 Odvolací súd dospel k záveru, že v prípade žalobcu išlo o vec trestného charakteru. Správny orgán prvého stupňa, žalovaný a napokon ani krajský súd na výhrady žalobcu k znaleckému posudku podľa názoru odvolacieho súdu nereagovali. Je síce pravdou, že správny orgán môže podľa svojej úvahy posúdiť (§ 34 ods. 5 správneho poriadku), či sa určitá skutočnosť v rámci dokazovania ukázala ako pravdivá; t.j. môže dospieť k záveru, že určitý dôkaz je dostačujúci alebo sa rozhodnúť, že treba zadovážiť ďalšie dôkazy, ktoré majú relevantnejší podklad pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických, systematických a historických úsudkov ako aj účelu zákona, tzv. ducha zákona, určité tvrdenia prijíma a iné odmieta.

5.17 Pri hodnotení dôkazov ide o myšlienkovú činnosť správneho orgánu, v rámci ktorej je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti (dôležitosti) pre rozhodnutie, hodnota zákonnosti a napokon hodnota ich pravdivosti.

5.18 Správny orgán pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti) určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutie a či o tieto dôkazy môže oprieť svoje zistenia ohľadne skutku, t j. či sú pre zistený skutkový stav upotrebitel'né. To znamená, že dokazovanie predstavuje aj verifikačný proces, pri ktorom správny orgán zvažuje, ktorý dôkaz je využiteľ'ný, a z hľadiska dokazovania významný, a ktorý dôkaz je pre rozhodnutie vo veci samej bezvýznamný. Ak správny orgán vyradí určitý dôkaz ako bezvýznamný, už sa týmto dôkazom ďalej nezaobera.

5.19 Správny orgán považuje vykonaný dôkaz za pravdivý, pokiaľ nebol preukázaný opak. Hodnotením dôkazov z hľadiska ich pravdivosti dochádza správny orgán k záveru, ktoré skutočnosti na základe dôkazov (pre rozhodnutie významné a zákonné) je možné považovať za pravdivé a ktoré nie sú pravdivé.

5.20 Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné. Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To platí aj pre odvolací správny orgán, keďže v zmysle judikatúry týkajúcej sa správneho súdnictva je jednoznačne zastávaný právny názor, že prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok.

5.21 Odvolací súd zastáva názor, že ak sa správne mu orgánu nepodarí odstrániť rozpory v dôkazoch, potom je povinný v zmysle cit. ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia zdôvodniť v čom bol rozpor v dôkazoch, aké kroky vykonal na jeho odstránenie, a z akých dôvodov rozpor nebolo možné odstrániť. Musí tiež jednoznačne zdôvodniť, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal a prečo iné dôkazy odmietol, a napokon uviesť dôvod ich odmietnutia.

5.22 Podľa názoru odvolacieho súdu, ak správny orgán bez relevantného zdôvodnenia sa prikloní k jednému dôkazu, ktorým odôvodní skutkové zistenia, tak ako tomu bolo v prípade rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného keď vychádza len zo znaleckého posudku I. a nezaobera sa námietkami žalobcu, ktoré uplatňoval v priebehu správneho konania, potom je hodnotenie dôkazov bez jasného zaujatia stanoviska k takýmto námietkam v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

5.23 Skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie správnych orgánov, nie je podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačný, aby na základe neho mohla byť vyvodená zodpovednosť za priestupok voči žalobcovi. Rozhodnutiu žalovaného chýba aj preskúmateľná úvaha v tom zmysle, že žalovaný náležite nevyhodnotil námietky žalobcu uplatnené v odvolaní.

5.24 Podľa ustálenej súdnej judikatúry najvyššieho súdu je úlohou správneho orgánu je prostredníctvom dokazovania vysporiadať sa s tvrdeniami účastníkov konania a náležite zistiť skutkový stav (rozsudok NS SR zo dňa 22.09.2010 sp. zn. 6Sžo/414/2009).

5.25 Súčasťou práv obvineného z priestupku v rámci jeho práva vyjadriť sa k veci, je jeho procesné právo navrhnúť vykonanie dôkazov. Úzko súvisí s povinnosťou správneho orgánu zistiť skutočný stav veci podľa zákona o správnom konaní. Tu je potrebné vychádzať zo zásady, že aj keď právomoc správneho orgánu rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie priestupku ako aj výbere dôkazných prostriedkov vyplýva z jeho vrchnostenského postavenia ako aj z vyšetrovacieho princípu, musí túto svoju právomoc uplatňovať tak, aby v konaní o priestupkoch rešpektoval procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady právneho konania a čl. 1. 6 ods. 1 Dohovoru. Je preto na uvážení správneho orgánu, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nebude vykonávať.

5.26 Porušeniu práva na spravodlivý proces obvineného z priestupku dochádza napríklad vtedy, ak správny orgán obmedzí právo osôb, ktoré čelí obvineniu z priestupku, vypočúvať alebo dať vypočuť svedkov proti sebe a dosiahnuť ich predvolanie a vypočutie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe. (rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR z 20.01.2006, sp. zn. 4As 2/2005). V takom prípade je totiž vysoká pravdepodobnosť, že záver o skutkovom stave bude prijatý len na základe jednostranných dôkazov. Tento právny názor súdu je príkladom interpretácie práva obvineného v súlade s čl. 6 ods. 3 Dohovoru.

5.27 Dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu o priestupku pre nedostatočne zistený skutkový stav je aj postup, ak správny orgán v konaní neodstráni rozpor medzi výpoveďami obvineného z priestupku a jednotlivých svedkov a nevykoná dôkazy na preukázanie ich hodnovernosti. Odstránenie rozporov medzi výpoveďami obvineného a svedkov možno uskutočniť jednak ich podrobným výsluchom a v prípade

potreby vykonaním ich vzájomnej konfrontácie, prípadne vykonaním ďalších dôkazov preukazujúcich hodnovernosť výpovedí svedkov, a to vyžiadanim si správy o povesti, prípadne pracovnom hodnotení osôb vypočúvaných v konaní.

5.28 Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov až potom, ako vykoná všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. To platí aj pre odvolací správny orgán, keďže prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok (rozsudok NS SR z 21.03.2007, sp. zn. 2Sžo-o-ks 126/2006).

5.29 Pochybeniu zo strany orgánu prejednávajúceho priestupok v súvislosti s právom obvineného z priestupku vyjadriť sa k veci je situácia, keď obvinený nie je dostatočne podrobne vypočutý, pričom sa mu vôbec neumožní preukázať skutočnosti, na ktoré poukazoval. Na druhej strane sa predpokladá, že obvinený z priestupku bude aktívne vystupovať v súvislosti s jeho právom na riadne dokazovanie. Z tohto hľadiska vyhodnocujú súdy v rámci správneho súdnictva správanie obvineného v priebehu konania o priestupkoch, najmä z toho hľadiska, či uplatnil námietky k vykonaniu dôkazu v správnom konaní, najneskôr v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu (rozsudok NS SR z 08.12.2009 sp. zn. 8Sžo 79/2009). Ak obvinený z priestupku námietky neuplatnil, nie je možné správne orgánu vyčítať, že sa nimi vo svojom rozhodnutí nezaoberal (rozsudok NS SR z 08.12.2009 sp. zn. 8Sžo 76/2009).

5.30 Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.07.2011 8Szd 1/2010, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu, súd vychádza zo skutkových zistení správneho orgánu, môže opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonaní dokazovania podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.), avšak nemôže sa jednať o podstatné doplnenie dokazovania, keďže nedostatočne zistený skutkový stav je dôvodom, aby súd zrušil rozhodnutie ako nezákonné podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.

5.31 Žalovaný v odvolaní nesúhlasil s predloženým znaleckým úkonom znalca Ing. L. S. v konaní pred krajským súdom (dostatočne popísanými v rozsudku súdu prvého stupňa), uvádzajúc dôvody, pre ktoré s uvedenými závermi nesúhlasí. Odvolací súd túto námietku nepovažoval za dôvodnú, keďže z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, pre správny orgán povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci. Ako už správne uviedol krajský súd, samotné rozpory v predložených dôkazoch svedčia o tom, že žalovaný nedostatočne zistil

skutočný stav veci a preto napadnuté rozhodnutie, ako aj správne rozhodnutie prvého stupňa boli vydané predčasne. Skutočnosť, že správne orgány nevenovali danej veci dostatočnú pozornosť zisteniu skutočného stavu veci a v danej veci si nezadovážili dostatok skutkových podkladov, ktoré by spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukazovali, že žalobca sa dopustil skutku, ktorým mal porušiť svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zákona č. 372/1990 Zb., čo vyplýva aj zo znaleckého úkonu č. 10/2014 znalca Ing. L. S., predloženého žalobcom v konaní pred súdom prvého stupňa.

5.32 Z obsahu priložených spisov odvolací súd zistil, že žalobca už v administratívnom konaní podal námietky voči znaleckému posudku a okolnosti dopravnej nehody a žalovaný v odvolacom správnom konaní na neprihliadol, tak žalobca si v súdnom konaní dal vypracovať znalecký úkon č. 10/2014 znalca Ing. L. S. na podporu svojich tvrdení na vlastné náklady. Znalecký úkon znalca Ing. L. S. bol jedným z podkladov pre záver súdu, že správne orgány v danej veci nezistili skutkový stav spoľahlivo a dostatočne.

5.33 Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení odvolacích námietok žalobcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku, a teda rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/42/2014 – 100 zo dňa 11.02.2016 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 6S/42/2014-117 zo dňa 14. marca 2016 potvrdil ako vecne a právne správny.

6.

6.1 O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi ako úspešnému účastníkovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktorý mu súd priznal vo vyhlásenom rozsudku. Žalobca trovy konania v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. nevyšlil do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku. Najvyšší súd SR preto podľa § 151 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nebol viazaný rozhodnutím o priznaní náhrady trov vo vyhlásenom rozsudku, a preto v písomnom vyhotovení rozsudku žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

7.

7.1 Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7.2 Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti O.s.p. začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.

V Bratislave dňa 3. mája 2017

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková